

Sokolska mladinska prireditev v Boh.
Bistrici.

Na pobudo sreskega načelstva je priredilo tukajšnje sokolsko društvo lepi mladinski igrice: »Darežljivi otroci« in »Povodnji mož«. Čisti dobiček je bil namenjen občinskim revežem.

V nedeljo 21. II. ob treh popoldne smo se zbrali v prenovljeni sokolski dvorani, da se udeležimo revežem tako koristne predstave.

Kot prva točka programa je bil igran kaz »Darežljivi otroci«. Lahko si mislite, dragi »Zvončkarji«, kako nam je bilo pri srcu, ko smo gledali deklici, izmed katerih je ena darovala beraču desetak, druga pa je dala beračici srebrno verižico. Mislili smo, da ju mati prav pošteno ošteje, a kako smo se začudili, ko sta bili od matere pohvaljeni. Prva je dobila namesto desetaka — stotak, druga pa mesto srebrne — zlato verižico.

Prvi točki je sledila druga, igra »Povodnji mož«. Pri tej smo imeli dosti zabave. Najbolj sta nam v prvem dejanju ugajala Janko, županov sin, in Burjev Matevžek, ki sta se na vso moč prepirala. Pomirila sta se šele takrat, ko jima je sedov Tonček prišel naznaniti veselo novico, da je splav na Križnarjevi lavi že dogotovljen. Takoj za njimi je prišel na oder vaški veseljak in čevljar obenem, Miščev Mihec, ki se je nato pokazal otrokom v obliki povodnjega moža. Ta pa je na oder take lomil, da bi vsi kmalu popokali. V drugem dejanju pa se je imenitno odrezal Križnar. Posebno pa se je odlikoval v prizoru, ko je Matevžka in Janka prijel za rami in ju trčil skup rekoč: »Najbrž sta prismuka vidva oba.« V tretjem dejanju se je pa pokazala pravica. Janko je namreč vzel neke srebrno uro in obdolžil te tatvine Matevžka. Matevžek je do tega časa vse molče pretrpel, ko pa je šilšal, da ga pošljejo v poboljševalnico, je kar kipele v njem. Povedal je vse po pravici. Oče župan seveda ni verjel, da zna njegov sinko tudi krasti. Ko pa je prišel

v sobo Križnar, ki je zagovarjal Matevžka, je župan že skoro verjel. Vprašal je še Janka, ki pa je molče odkimal in gledal v tla. Sedaj pa je spoznal oče, da je že res. Poizkusil je zvijačo. Rekel je: »No, dobro, Matevžek, ti pojdi h krojaču, naj ti vzame mero za hlače.« Janko je kar na glas začel jokati, toda to mu nič ni pomagalo.

Zvonko Žagar,
V. r. na Boh. Bistrici.

Velečenjeni g. Doropoljski!

Ta kraj, v katerem živimo mi, Vam je gotovo znan, imenuje se Zagorje in šteje po novem štetju približno 3500 duš. Imamo 84 razredno osnovno šolo in v sokolskem domu velik oder, kjer prirejamo razne igre. Naša zadnja igra je bila »V kraljestvu palčkov«, ki je edini spomin na vrlo g. Julko Presterjevo, ki nas je pred kratkim zapustila in odpotovala v Vašo belo Ljubljano. Naš oder je začasno utihnil, a oživel ga bomo z novo igro »Čudež« ne goslic. To igro bo priredila učiteljica g. Adamičeva. Če se nam bo predstava obnesla, pridemo kar v Ljubljano pokazat, kaj znamo.

Pošiljam Vam pesemco o svoji musicici. Ali je godna za objavo?

Zelega bi, da bi moje skromno pismo in — če mogoče — tudi pesemco priobčili v Vašem cenjenem listu.

Lepo Vas pozdravlja

Slavka Jerinova,

uč. VI. razr., Zagorje ob Savi.

Odgovor:

Ljuba Slavka!

Obe želji sem Ti izpolnil. Ali si zadovoljna? Pa le kmalu se spet oglasi!

Zdravo!

Gospod Doropoljski.